

כלבי הציד מבריחים את הציפורים מבין העשבים ואלה נבהלות ועפות במעין "פררור" ... והצדיד יורה בציפור במעופה.

היו גם עופות מאומנים לציד. הצדיד היה מחזיק את הציפור על ידו, והיד נעולת כפפה להמנע משריטות. לעוף היה פעמון קטן על הרגל. עוף הצדיד מזנק ותופס את הציפור הנצודה, נפל אליה לבין העשב והכלב רץ ותופס לפניו שעוף הצדיד יטרוף את הציפור, ומביאה לציד.

הבקים היו יוצאים לציד גם בהרims. ציד תנים ושוועלים. את זאת לא ראיינו. כאמור היו מעוררים בנו קנאה. מה אנו הרוכבים על בהמות עבודה לעומת הרוכבים על ה"איסילות".³⁴

עד שיום אחד הופיעו ארבעה רוכבים יהודים על סוסות יפות מוקשחות כמנג' הבדואים, חמושים בנשק. אלה היו אנשי "השומר" ...

הדרך אל גידידה הסתיימה בעלייה תלולה אל העירה. נראה היה לי תמיד שמטולה וגידידה נמצאות באותו גובה, על שתי גבעות שותות, והמרגי - העמק - עמוק בינהן.

רוב שטח העמק, אך לא כולם, היה שייך לאיכרי מטולה. חלק היה שייך לכפרי הנוצרים, וחלק אחר היה של הכפר חיים. נחל עיון, שמננו מגיעים המים לתנור, היה באדמות הערבים ונשאר בידם, כך שבקיז, כאשר השתמשו במי הנחל להשקיה שדות התירס, יבש מפל התנור.

העמק כולו היה מחולק למלבנים וביניהם תעלות ניקוז.³⁵ האדמות שלנו בעמק הגיעו עד ההרים. לכל איכר הייתה חלקה מאורכת ובקצת כל חלקה היו כמה دونמים במדרון ההר. "כיתף" בערבית, כתף ההר.

בחלקה שלנו היו בערך 6 دونם "כיתף". הייתה זו אדמה יבשה שניתנה לעיבוד גם בחורף. החלוקת הייתה זורעה אבניים, סיקלנו אותה על ידי גלגול האבניים במורד ואיסופן בעגלות.

שטחי העיבוד של מטולה היו גדולים ונרחבים. בתקופות שונות ננטשו אדמות בandal הקשיים שנבעו מהמרחק מהבית.

בשנים ההן היו במטולה שלוש קבוצות של איכרים, כל קבוצה קיבלה אדמות באיזור מסוים לעיבוד.

הגדולה שבהן קבוצת ה-23, ה"דרי צוונציקער". אלה עיבדו אדמות מכפר גלעדי עד מטולה.

"אדמת המים" ו-"אדמת ההר": אלה אדמות של מטולה לשעבר, שהיינו יושב